

An engraving of a man with long, wavy hair, wearing a dark tunic with a white lace collar and a breastplate. He is holding a sword in his right hand. The background features a bookshelf and a coat of arms. The entire scene is framed by a circular border with Latin text.

SMD
SLOVENSKO
MUZEJSKO
DRUŠTVO

SMD
SLOVENSKO
MUZEJSKO
DRUŠTVO

VALVASORJEVE
NAGRADE,
PRIZNANJA
IN
DIPLOME
ZA LETO

2014

**VALVASORJEVE NAGRADE, PRIZNANJA
IN DIPLOME ZA LETO 2014**

PREDGOVOR H KNJIŽICI VALVASORJEVE NAGRADE IN PRIZNANJA ZA LETO 2014

Muzeji v Sloveniji so od svojih začetkov v prvi polovici 19. stoletja do danes razvili sistem varovanja in obravnavanja premične kulturne dediščine, ki se kaže v mreži in bolj ali manj povezanem delovanju na nacionalnem, regionalnem in lokalnem nivoju. Z lastno prakso, v okviru prostovoljnih muzejskih organizacij, pod pogoji, ki jih z zakonodajo omogoča država, ob večjem ali manjšem razumevanju lokalnih skupnosti, z mednarodno komunikacijo in muzeološkim študijem (žal, še vedno le) na tujih univerzah danes razvijajo muzejsko stroko, ki želi biti v koraku s časom ter primerljiva tudi z evropskimi in svetovnimi trendi. Od hramov učenosti in dragocenosti, kamor naj bi imela dostop le posvečena noga, so se muzeji razvili v odprte javne ustanove, katerih pomembna korist naj bi bilo ozaveščeno ožje in širše okolje, ki povezuje, sodeluje, soustvarja, krepki zavedanje o vrednosti kulturne dediščine in jo predstavlja ter vključuje v vsakdanje življenje. V tem je poslanstvo kustosa, brez katerega ni pravega muzeja, izjemno. Delo kustosa ni le služba, je način življenja. Je čast in odgovornost. Je privilegij in obveznost. Je profesionalno, mnogostransko in družbeno odgovorno delo, po katerem se meri tudi kakovost muzeja. Je splet strokovnih in funkcionalnih znanj ter čustev, empatije, iniciativnosti, ustvarjalnosti, sposobnosti komunikacije, in je toliko bolj uspešno, kolikor ga spremljata, čisto preprosto, tudi veselje in volja.

Podelitev Valvasorjevih odličij v okviru Slovenskega muzejskega društva je vsako leto priložnost, ko spregovorimo o ljudeh in projektih, ki vidno izstopajo iz povprečja. Nekoliko spremenjena komisija muzejskih strokovnjakov je letos med prijavljenimi kandidaturami izpostavila življenjsko delo na področju muzejskega bibliotekarstva, tri izjemne razstavne projekte preteklega leta in štiri posebej zaslužne primere popularizacije muzejstva in varstva premične naravne in kulturne dediščine. Po lastni pobudi se je odločila tudi za podelitev

Valvasorjevega nageljna. Kandidatov za Diplome SMD, ki jih društvo podeljuje za sponzorstvo in donatorstvo, pa letos, žal, ni bilo.

Komisiji za Valvasorjeva odličja se zahvaljujem za odgovorno in profesionalno opravljeno delo. Pričujoča knjižica, v kateri predstavlja dobitnike in nominirance, počasi prehaja že v zbirko. Prav je, da v brošuri vsakič posebej počastimo dosežke slovenskega muzejstva, saj tako hkrati gradimo tudi kriterije odličnosti in spodbujamo muzejsko kritiko.

Zato se veselimo vseh dobrih projektov, posebej še tistih, ki so se pripravljene podvreči kritiki lastne stroke in ki jim le-ta za odpiranje novih vidikov predstavljanja dediščine sama namenja tudi priznanja. V imenu Slovenskega muzejskega društva iskreno čestitam letošnjim slavljencom in jim izrekam spoštovanje. Prav tako čestitam tudi vsem drugim kandidatom za letošnja odličja, ki so ostali med nominiranci. Obojim se zahvaljujem za sodelovanje, hkrati pa verjamem in želim, da ni bilo zadnje.

*Verena Štekar-Vidic
predsednica Slovenskega muzejskega društva*

NAGOVOR OB PODELITVI LETOŠNJIH VALVASORJEVIH NAGRAD

UVOD
Komisija je na začetku svojega mandata ugotovila, da za strokovno presojo potrebuje kriterije, ki izhajajo iz teoretičnih muzeoloških spoznanj in se opirajo na muzejsko doktrino. Pri podeljevanju odličij nas je vodilo spoznanje, da je dober muzejski projekt lahko le sad usklajenega skupinskega dela. Veliko pozornosti smo namenjali stanju in vlogi muzejskega predmeta kot temeljnega nosilca razstavnega sporočila, njegovi kontekstualizaciji in stopnji interpretacije. Dajali smo prednost projektom, ki so javnost vključevali in odpirali videnje sveta tudi z vidika šibkejših. Precenjen kiklopski pogled skozi edino in samcato oko znanosti nas ni očaral. Pri projektih smo iskali družbeno angažiranost in odgovor na potrebe sodobne družbe.

Pri nominirancih za življenjsko delo smo upoštevali vsestranskost kandidatovega delovanja: raziskovalno, strokovno, organizacijsko in delo za širšo javnost na področju muzealstva in komunikacije dediščinskih vsebin. Strinjali smo

se, da nagrajenec s svojim delom in delovanjem na realni in simbolni ravni v javnosti predstavlja vse slovenske muzealce in s tem daje širši družbeni pomen muzejskemu delu.

Zavedamo se, da so kriteriji dokaz muzeološke teorije in doktrine kot družbenega procesa in se bodo zato s časom spreminjali. Menimo, da so temelj našega strokovnega delovanja, in si želimo, da bi z oblikovanjem in upoštevanjem kriterijev na svoj način prispevali k razvoju muzealstva.

Marjetka Balkovec Debevec, Flavio Bonin, Darko Knez, Nataša Kolar, Marjeta Mikuž, Milena Koren Božiček, Tita Porenta

DR. ANJA DULAR
VALVASORJEVA NAGRADA ZA
ŽIVLJENJSKO DELO

Dr. ANJA DULAR, bibliotekarska, muzejska in znanstvena svetnica, vodja knjižnice Narodnega muzeja Slovenije, se je z izjemnim delom posvečala področju ohranjanja, raziskovanja in popularizacije knjižnične in muzejske dediščine v Sloveniji in Evropi.

Anja Dular (roj. Zwitter) je diplomirala leta 1974 na Filozofski fakulteti v Ljubljani, na oddelku za arheologijo, leta 2000 je na oddelku za bibliotekarstvo doktorirala z doktorsko disertacijo *Knjigotrška ponudba na Kranjskem od 17. do začetka 19. stoletja*, ki je leta 2002 izšla v knjižni izdaji pod naslovom *Živeti od knjig*. Od 1980 je bila zaposlena v knjižnici Narodnega muzeja Slovenije, od leta 1994 do upokojitve leta 2015 je bila vodja knjižnice. Svoj bogat pisni opus je začela z objavami na področju arheologije, sledila so številna znanstvena in strokovna besedila, povezana s knjižničarstvom, zgodovino knjige ter knjižnic, knjigotrštvom in tiskarstvom, za katere je prejela tudi nagrade. Pri svojem delu se je zavzemala za razpoznavnost muzeja in muzejske knjižnice. Pomembna je njena vloga pri

ŽIVLJENJSKO DELO

organiziranju specialnih knjižnic in umestitvi muzejskih knjižnic mednje. Odstrla je mnoge knjižne skrivnosti in s svojim izjemnim darom in spoštovanjem do starih tiskov postala vzor številnim knjižničarjem v slovenskem in evropskem prostoru. Med vodenjem knjižnice je med letoma 2000 in 2004 izpeljala selitev, zaščito in sistematično prerazporeditev dragocene knjižne zbirke iz starih v nove knjižnične prostore. To je bil pomemben korak pri posodabljanju knjižnice Narodnega muzeja k večji razpoznavnosti knjižnih zakladov nacionalne vrednosti. Posebej pomembno je izjemno strokovno sodelovanje Anje Dular pri vključevanju v številne razstave v Narodnem muzeju Slovenije; od razstave *Slovenci v 16. stoletju* (1986) do *Vitez, dama in zmaj* (2012) in *Skrito znanje: knjižne dragocenosti iz zbirk ljubljanskih specialnih knjižnic* (2013). Bila je tudi soavtorica osrednje razstave ob 200-letnici Prešernovega rojstva z naslovom *Pévec, ne bôgat al slovêč* (2000). Prav tako je v čitalnici redno pripravljala manjše mesečne razstave, imenovane *Vitrine meseca* (okrog 50 vitrin), v katerih je zaobjela različne teme, ki so naletele na presenetljiv odmev v dnevnem časopisu in tako povzročile povečan obisk Narodnega muzeja Slovenije. Pomemben je predvsem njen prenos znanja zgodovine knjižnic na mlajše rodove in njeno pedagoško in mentorsko delo. Svoje znanje je širila tudi na predavanjih znotraj in zunaj muzeja, na seminarjih in konferencah doma in v tujini. Vrsto let je predavala na tečajih za pripravo na izpite bibliotekarske stroke, na Filozofski fakulteti v Ljubljani in na Univerzi v Novi Gorici.

Dr. Anja Dular je bila zaradi svoje široke humanistične razgledanosti, raziskovalnega dela in temeljitega poznavanja knjižnega gradiva izjemna strokovna delavka v Narodnem muzeju Slovenije. Njeno delo je zaznamoval preplet knjižnične in muzejske dejavnosti, ki je pustil trajne sledi pri pomembnem povezovanju obeh strok.

VALVASORJEVA NAGRADA ZA ENKRATNE

DOSEŽKE – AVTORSKA SKUPINA:

METKA FUJS, JELKA PŠAJD IN IRENA

ŠAVEL IZ POMURSKEGA MUZEJA

MURSKA SOBOTA ZA STALNO RAZSTAVO

RADGONSKI MOSTOVI V STAREM ŠPITALU

V GORNJI RADGONI

Predlagani razstavni projekt *Radgonski mostovi* je primer presežka v slovenskem muzealstvu. Redkokdaj se srečamo z novo postavitvijo stalne razstave v prenovljenem starodavnem objektu, ki bo služil tako muzejski vsebini kot tudi izbranim kulturnim in protokolarnim dogodkom občine Gornja Radgona. Obnova dvorca je potekala od leta 2006 do 2014 in v tem času je postopoma nastajal tudi idejni načrt muzejske postavitve. Kronološkemu zaporedju dogajanj, ki se venomer prepletajo z vsemi vidiki kulturnega zapisa: od prazgodovinskih najdb do etnoloških poslastic, od likovnih del do dokumentarnega filma in zabavne interaktivne aplikacije, se pridružijo še znane osebnosti

tega območja, v različnih časovnih obdobjih, s svojimi intimnimi zgodbami, s katerimi pa se obiskovalec lahko poistoveti in krog pričakovani obiskovalca do zahtev sodobnega muzealstva se sklene. Most kot vodilni motiv celotne teme poveže tako svet med posvetnim in cerkvenim gospostvom, viničarji in kmečkim prebivalstvom. Most se nadaljuje do novejšje zgodovine, ko smo priča duhovitemu načinu prikaza različnosti življenja na naši ter na oni strani Mure. Poudarek celotne razstave temelji na dejstvu, da so radgonski mostovi od prazgodovine do današnjih dni povezovali in ne delili narod, kar je na razstavi simbolno, a obiskovalcu razumljivo prikazano. Zanimivo, čustveno nabito pripoved, obiskovalec lahko sklene še na podstrehi, kjer ima možnost ogleda še zgledno urejenega odprtega depoja, kar je sicer na Slovenskem že preizkušena metoda reševanja kroničnega pomanjkanja depojskih prostorov, a v Radgoni ogled deluje netendenciozno in minimalistično, po načelu manj je več.

Razstava je tako s kulturnozgodovinskega, muzeološkega in človeškega vidika dober pokazatelj, v katero smer morajo biti usmerjene sodobne razstave. Dober tim priznanih in uveljavljenih slovenskih prekaljenih muzealk (ob domiselnem oblikovanju razstave) nas, obiskovalce, tudi tokrat ni razočaral. Piko na i pa je razstavi dodal kipar Mirko Bratuša.

**VALVASORJEVA NAGRADA ZA ENKRATNE
DOSEŽKE – MAG. POLONA SKETELJ IZ
SLOVENSKEGA ETNOGRAFSKEGA MUZEJA ZA
RAZSTAVO VRATA: PROSTORSKI IN SIMBOLNI PREHODI
ŽIVLJENJA**

Razstava *Vrata: prostorski in simbolni prehodi življenja* je bila za javnost odprta 10. oktobra 2013 kot osrednja razstava prazničnega leta Slovenskega etnografskega muzeja, ki je tedaj praznoval 90-letnico samostojnega obstoja in delovanja. Avtorica razstave je muzejska svetovalka mag. Polona Sketelj, kustodinja za bivalno kulturo v SEM, ki je domači in tuji strokovni javnosti že dobro poznana kot izjemna raziskovalka in kustodinja z več objavljenimi monografijami, razstavami, nagradami in priznanji. Vsebinska analiza in obravnava vrat na razstavi je izjemno široka, saj upošteva njihovo oblikovno tipologijo, prostorsko razvrstitev, funkcije in širši simbolni pomen. Poleg tega je načrtna in razpoznavna dimenzija razstave tudi vključevalnost različnih ustanov, strok in posameznikov, ki so že in še bodo vsak sebi na najprimernejši način skupaj soustvarjali ali nadgrajevali vsebino razstavnega projekta. Zasnova razstave je usmerjena k spodbujanju zanimanja in iskanja odgovorov na vprašanja različnih tipov obiskovalcev, ki so se na ta izziv takoj živahno

odzvali z množičnim obiskom same razstave kot tudi številnih obrazstavnih programov, z zapisi v vpisno knjigo in pismi, obsežna pa je tudi medijska pozornost. Na 1000 m² razstavne površine je moč občudovati več kot 400 originalnih predmetov, od tega 68 originalnih vrat iz različnih muzejskih in zasebnih zbirk, 69 kopij in 9 maket, izjemno količino slikovnega gradiva, AV-vsebine, zvočne in ambientalne elemente in ponazorila ter didaktične vsebine. Poudariti je treba izjemno zahtevnost fizične postavitve, saj so vrata kot osrednji razstavni elementi relativno veliki in težki objekti. Angažma avtorice se je v skrbi za varnost obiskovalcev in tekoči potek izvedbenih faz projekta nadpovprečno izrazil tudi na tem področju, saj je uspela pridobiti sodelovanje številnih podpornikov, ki so v razstavo vložili svoje znanje, material in finančna sredstva. Razstava je pospremljena tudi z obsežnim vodnikom in katalogom z istoimenskim naslovom, bogato slikovno opremo ter z dodatnimi informacijami in pregledom gradiva, ki zaradi različnih razlogov ni bilo vključeno v razstavo.

NAGRADA

Razstava o vratih, prvi poglobljeni pregled vrat in njihovih pomenov na Slovenskem, je plod avtoričinega večletnega preučevanja, terenskega dela in povezovanja različnih deležnikov. Vključuje doživljajskost, uporabnost in umetniško kreativnost. Je duhovita, navdihujoča in hkrati sodobna, angažirana ter ima velik identitetni pa tudi praktičen pomen za sodobno javnost.

Fototeka Pokrajinskega muzeja Maribor

**VALVASORJEVA NAGRADA ZA ENKRATNE
DOSEŽKE – DRAGO OMAN IZ POKRAJINSKEGA
MUZEJA MARIBOR ZA PEDAGOŠKI PROJEKT
VELIKE STVARITVE MALIH MOJSTROV – NAJ ŽIVI
MIR!**

Drago Oman pedagoški projekt *Velike stvaritve malih mojstrov* v Pokrajinskem muzeju Maribor vodi že od leta 2007. Projekt je vse od začetka usmerjen v likovno kreativnost z vsakoletno izhodiščno temo ali drugim gradivom, ki ga obravnavajo in prezentirajo občasne in stalne razstave Pokrajinskega muzeja Maribor. Od leta 2007 do 2014 se je zvrstilo osem različnih tem, ki so se dotikale arheologije, fotografije, farmacije in zdravega življenja, etnologije, ljudskega in mitološkega izročila, likovne umetnosti ... Udeleženci projekta, večinoma osnovnošolci, so na povabilo Pokrajinskega muzeja Maribor izdelali likovna dela, ki so nastala po predhodnem

ogledu ciljnega projekta in v sodelovanju s kustosom pedagogom Dragom Omanom. V vseslovenskem projektu spomina lanske 100-letnice 1. svetovne vojne pa je Drago Oman s projektom *Naj živi mir!* nedvomno dosegel vrhunec, s katerim se je uspešno dotaknil visokih političnih struktur vse do predsednika države in slovenskih in tujih veleposlaništev v Sloveniji ter izzval veliko odzivnost pomembnih slovenskih kulturnikov v državi in v zamejstvu kot tudi različnih struktur prebivalcev iz Slovenije, Evrope, sveta. Pomemben je predvsem odziv malih ljudi, od otrok do odraslih, ki so se odzvali na apel k miru, ki je v teh kriznih časih resno ogrožen. Izdana je bila tudi poštna znamka s tem sporočilom in postavljena razstava na mariborski pošti. Z raznovrstnimi, evalviranimi letnimi projekti je postavil zahteven in kontinuiran program pedagoškega dela, ki ga je v letu 2014 kronal s projektom *Naj živi mir!*. Projekt je bil zelo uspešno promoviran v medijih in na družbenih omrežjih.

NAGRADA Projekt *Naj živi mir!* je krona večletnega strokovnega pedagoškega dela Draga Omana, ki je svoj strokovni način dela dogradil v lanskem projektu, ki je hkrati podprl tudi stoletnico začetka prve svetovne vojne. S projektom je sledil njenim posledicam, ki jih je vojna pustila človeštvu, in tako z domišljenim naslovom projekta pozival vso populacijo, predvsem pa je bil osredotočen na osnovnošolsko mladino, ki ji je pokazal smer k pravim vrednotam in miru doma in po svetu. S strokovnostjo in doslednostjo upoštevanja vseh pedagoških smernic je Drago Oman pomembno doprinesel k slovenskemu muzealstvu.

Foto: Bogo Rusjan

ČASTNO VALVASORJEVO PRIZNANJE
- DRUŠTVO ŽENA PRVAČINA
ZA POSEBNE ZASLUGE PRI
OHRANJANJU, PREDSTAVLJANJU
IN POPULARIZIRANJU MUZEJSTVA
IN VARSTVU KULTURNE DEDIŠČINE
ALEKSANDRINK

Društvo žena Prvačina, ki deluje že od leta 1999, združuje okrog 30 žena, ki so vse tudi potomke aleksandrink – žena in deklet, ki so v borbi za preživetje družine in domačije kot ekonomske emigrantke že pred 1. svetovno vojno, še bolj množično pa po njej, odhajale v Egipt, kjer so se v tamkajšnji visoki družbi zaposlile kot dojljice, varuške in vzgojiteljice ali kuharice, strežnice in spremljevalke. Skupaj z drugimi slovenskimi družinami so v daljni deželi oblikovale obsežno slovensko skupnost.

Članice *Društva žena Prvačina* kulturno dediščino svojih »non in nonotov« (babic in dedkov), mater, tet, sorodnic in vaščank, ki so služile v Aleksandriji in Kairu, ohranjajo, predstavljajo in popularizirajo na več načinov. V okviru dramske skupine uprizarjajo skeče in interpretirajo zabavne zgodbe, posebno skrb pa posvečajo ohranjanju premične dediščine aleksandrink, še posebej oblačilom, ki so jih aleksandrinke iz Egipta prinesle v potovalnih kovčkih (baulih) in jih hranile na podstrešju. Zgodbe in oblačila predstavljajo rdečo nit modne revije »Moda iz baula«, pospremljene še s poezijo, literaturo in pismi, povezanimi z usodami aleksandrink. Ustanovile in uredile so *Muzejsko zbirko aleksandrink* v hiši Na placu v Prvačini, pri tem pa tesno sodelujejo z Goriškim muzejem Kromberk – Nova Gorica.

Društvo žena Prvačina poleg oblačil in zgodb aleksandrink zbira in ohranja tudi domače narečje in kulinarčno dediščino, s svojo dejavnostjo pa povezuje žene in dekleta vseh starostnih skupin ter njihove otroke, s tem pa zagotavlja medgeneracijsko povezovanje in prenos kolektivnega spomina v domačem okolju in drugod, kjer popularizirajo ta poseben kulturni fenomen primorskega dela slovenskega prostora.

Foto: Zlatko Gnezda

ČASTNO VALVASORJEVO
PRIZNANJE - NIKOLAJ SZEPESSY,
DR. MED., ZA OHRANJANJE
PREMIČNE KULTURNE DEDIŠČINE
NA OBMOČJU OBČINE BELTINCI
IN ZA DONACIJO LEKARNIŠKO-
ZDRAVSTVENE ZBIRKE
POMURSKEMU MUZEJU MURSKA
SOBOTA

Nikolaj Szepessy, dr. med., z velikim zanimanjem in občutkom ohranja predmete lastne družinske zgodovine in tiste, s katerimi dopolnjuje zgodbo nekega časa in prostora. Svoje obsežno znanje in spomine nesebično deli s svojim okoljem. Sodeluje v številnih projektih za ohranjanje kulturne dediščine, ki jih podpira Občina Beltinci. Kot predsednik upravnega odbora Zavoda za turizem in kulturo Beltinci spodbuja ustanavljanje mnogih muzejskih zbirk in stalnih razstav na terenu. Zavod pri ohranjanju lokalnega spomina, izobraževanju in bogatenju turistične ponudbe tesno sodeluje s Pomurskim muzejem Murska Sobota.

Najprej je zbiral različne lekarniške in zdravstvene predmete. Prizadeval si je zbrati razsuto dediščino svoje družine z dolgo lekarniško tradicijo, ki je bila po 2. svetovni vojni nacionalizirana. Pozneje se je njegova zbiralna politika razširila še na reševanje starih zdravstvenih instrumentov in opreme iz zdravstvenih ambulant v Pomurju in bolnišnice v Murski Soboti ter predmete umetnostne obrti, ki so bili značilni za opremo starih lekarn. Rodila se je zamisel o muzejski zbirki, ki so jo podprli tudi drugi lekarnarji in zdravniki. Zbral je okoli 250 raznih predmetov, ki jih je leta 2007 predal v trajno hranjenje Pomurskemu muzeju Murska Sobota, ki ga je uredil in vključil v stalno razstavo pod naslovom *Zgodovina zdravstva v Pomurju*. Edinstvena v Sloveniji je tudi trahomska postaja s prikazom zdravljenja trahoma (vnetja oči) v Prekmurju.

Nikolaj Szepessy s svojim znanjem, materialno in človeško odprtostjo za splošno javno korist lokalnega kulturnega okolja in njegovega razvoja opravlja izjemno pomembno vez med terenom in muzejsko ustanovo – Pomurskim muzejem Murska Sobota, katerega zbirke bi bile brez njegovih donacij precej skromnejše, kot so.

Foto: Ivanka Počkar

ČASTNO VALVASORJEVO
PRIZNANJE -
NICOLAS ALAN DOMINKO ZA
DONACIJO FOTOGRAFIJ IN
PREDMETOV IZ FOTO ATELJEJA
BAVEC POSAVSKEMU MUZEJU
BREŽICE

V Brežicah so v prvi polovici 20. stoletja kot fotografi poklicno delovali Adolf Merhar, Josip Pelikan, Vinko Bavec, Josip Gramc in Miroslav Baškovič. Izmed njih je fotograf Bavec med sodobnike vtisnil poseben spominski pečat, ki tudi z dobro ohranjenim materialnim delom, ateljejem s stekleno streho, delavnico, s fotografsko opremo, fotografskimi ozadji in ploščami, pechatniki za suhi žig in z vremensko postajo za načrtovanje fotografiranja na terenu priča o dolgoživosti njegovega slovesa in delovnih uspehov. Ob tesnih stikih z Bavčevim vnukom Nicolasom Alanom Dominkom je potekalo večletno raziskovalno delo, nenehno spodbujanje za ohranitev gmotne zapuščine v Bavčevi hiši sredi glavne mestne ulice v Brežicah in vztrajna krepitev zavedanja o pomembnosti fotografske zapuščine kot kulturne dediščine.

Dobro sodelovanje in stiki s fotografovimi potomci so lastnika dediščine, Nicolasa Alana Dominka, utrdili v odločitvi, da ohranjeno fotografsko dediščino – okoli 1.000 enot fotografij, negativov na filmih in steklenih ploščah, družinskih in osebnih dokumentov, fotografskega orodja, evidenčnih knjig naročnikov od leta 1933, številnih pripomočkov in opreme – daruje Posavskemu muzeju Brežice.

Donator je s svojim izjemnim poznavanjem gradiva in dobrim spominom poskrbel, da je vsak darovani predmet postavljen v kontekst, v kakšnih okoliščinah in za koga je nastal, kdo ga je uporabljal in kako. Ob izjemnih donacijah fotografskega gradiva muzejem, kot je Pelikanovo v Celju, Holynskijevo v Ljubljani in še redkokatero, so v Posavskem muzeju Brežice donacijo foto ateljeja Bavec prepoznali kot enakovredno pomembno dragocenost za širši posavski prostor.

Foto: Marko Burger

ČASTNO VALVASORJEVO
PRIZNANJE - ALENKA in FILIP
PAKIŽ ZA IZJEMNE ZASLUGE PRI
PREUČEVANJU, OHRANJANJU
IN PROMOCIJI OBLAČILNE
DEDIŠČINE NA RIBNIŠKEM
OBMOČJU IN ŠIRŠE TER ZA
DONACIJO MUZEJU RIBNICA

Zakonca Alenka in Filip Pakiž od leta 2000 aktivno delujeta na področju zbiranja, preučevanja in promoviranja oblačilne dediščine krajev ribniškega območja in tudi drugih krajev. Zbrala sta številna oblačila, ustna pričevanja, fotografije in druge vire, dragocene za vse, ki se bodo v prihodnje ukvarjali s podobno raziskovalno tematiko. Del svojih raziskovalnih rezultatov z bogatim fotografskim gradivom sta objavila v knjigi »Ribčanæ smo se læpu nosilæ!« (2009).

Zakonca Pakiž že od začetka svojega raziskovanja tesno sodelujeta z Muzejem Ribnica in drugimi muzeji (npr. vsakoletno sodelovanje z Medobčinskim muzejem Kamnik, s Slovenskim šolskim muzejem idr.) ter z društvi in folklornimi skupinami.

Sta odlična zunanja muzejska sodelavca, saj svoje delo vrednotita po merilu stroke.

Zbirka predmetov (predvsem oblačilne dediščine), fotografij, dokumentov, ki sta jih zbrala Alenka in Filip Pakiž, je bogata in dragocena. V letu 2014 sta Muzeju Ribnica predala več kot 550 popisanih evidenčnih obrazcev gradiva, ki sta ga na terenu pridobila oziroma evidentirala. Opravljeno je bilo izjemno, v celoti prostovoljno, delo, saj sta za vse gradivo sestavila natančne opise z ustreznimi fotografijami, kar je bilo vneseno v muzejski dokumentacijski program kot evidentiranje zbirk. V letu 2015 bosta predmete in gradivo predala Muzeju Ribnica.

S svojim tankočutnim odnosom do ljudi, spoštovanjem do stroke in ljubezni do ohranjanja dediščine sta zakonca Pakiž opravila neprecenljivo delo, zapolnila pomembno vrzel, obenem pa sta prispevala k vrednotenju in popularizaciji muzejske stroke.

Foto: Boris Šulligoj

VALVASORJEV NAGELJ - POLONA SENČAR ZA PROMOCIJO SLOVENSKE KULTURNE DEDIŠČINE DOMA IN NA TUJEM

Polona Senčar je že vrsto let kreativna in inovativna vodnica po izbranih kulturnih in turističnih poteh stare celine, najbolj pa je angažirana v Piranu, kjer živi, dela in ga obožuje. Njeno kontinuirano delo za Piran in njegovo kulturno dediščino se je začelo s promocijo najslavnejšega rojaka Giuseppeja Tartinija. V nadaljevanju je z razstavo *Sijajni pop* popestrila poletno piransko dogajanje tudi s spremljajočimi pedagoškimi programi in vodstvi. Vrhunec njenega prispevka pa je lanskoletni projekt s tremi izjemnimi kiparskimi deli priznanega akademskega kiparja Jakova Brdarja. Kipa Ona in On na piranskem pomolu sta bila postavljena zelo preudarno, glede na njuno sporočilnost. Prav tako izjemno izbrano mesto je imela ekspresivna figura ležečega Križanega v cerkvi Marije zdravja na Punt. Tako projekt v celoti kot vsak zase sta žal svoje mesto postavitve pridobila le začasno.

Senčarjeva je svoj promocijski pohod nadaljevala z elanom in polna vere v uspeh še čez državno mejo v avstrijskem Gradcu, kjer je za projekt našla sogovornike in podpornike – uredili so zatočišče in imenitno dopolnili renesančno dvorišče poslopja deželne vlade, čeprav je tudi tu projekt dobil le začasno mesto. Njene vizije nadaljevanja poti v kulturna mesta so v dogovorih. Tako potovanje umetniških eksponatov kot tudi potovanja številnih kulturnih popotnikov so bila pod vodstvom Polone Senčar deležna vrhunskih kulturnih doživetij, spoznanj in znanj. Senčarjeva se je pokazala za zanesljivo in vrhunsko promotorko slovenske kulturne dediščine doma in v svetu.

Polona Senčar je s svojim delom vzornica za kulturno promocijo in kulturni turizem Slovenije. Vrsto let je orala ledino na tem področju in s svojim vztrajnim delom oblikovala nova merila kulturnega turizma v Sloveniji. Kot promotorka umetniških del (v preteklih projektih) in kiparskih del Jakova Brdarja v lanskem letu pa je odprla nove poti umetniškega trga.

NOMINIRANCI ZA VALVASORJEVE NAGRADE

NOMINIRANCI DR. GOJA PAJAGIČ BREGAR, NOMINIRANKA ZA VALVASORJEVO NAGRADO ZA ŽIVLJENJSKO DELO

Nominacija dr. Goje Pajagič Bregar iz Narodnega muzeja Slovenije za Valvasorjevo nagrado za življenjsko delo temelji na njenem dolgoletnem delu na področju ohranjanja, predstavljanja in popularizacije tekstilne kulturne dediščine. Na muzejskem področju je sprva delovala kot kustosinja na Oddelku za zgodovino in uporabno umetnost Narodnega muzeja Slovenije, uveljavila pa se je kot restavratorka-konservatorica za tekstil na Konservatorskem oddelku iste ustanove, kjer se je izkazala kot predana varuhinja in raziskovalka tekstilne zbirke. Posvečala se je restavriranju slovenske tekstilne dediščine; posebej omenjamo restavriranje *Koptskih tkanin*, *Valvasorjeve čipke*, *Hasanovega plašča* in tapiserije *Štirje letni časi*.

Gradivo, ki ga je restavrirala, je bilo razstavljeno na trinajstih razstavah slovenskih muzejev in galerij, za deset med njimi je prispevala strokovna besedila kakor tudi za razstave Narodnega muzeja Slovenije, ki so vsebovale tekstilno gradivo. Uspešno pa je s svojim znanjem sodelovala pri številnih slovenskih in mednarodnih raziskovalnih projektih, katerih osnova je bilo varovanje tekstilne kulturne dediščine. Rezultate strokovnih dosežkov, pridobljenih na osnovi raziskovanj in konserviranja tkanin, je predstavljala na strokovnih srečanjih doma in v tujini; pridobljena spoznanja pa je objavljala v domačih in tujih strokovnih publikacijah. Strokovna dognanja, nove metode in tehnike restavriranja in konserviranja tekstilne kulturne dediščine je kot predavateljica posredovala zainteresirani javnosti. Izkazala se je tudi pri popularizaciji ohranjanja slovenske kulturne dediščine v medijih, ko je postopke in procese varovanja tekstilne dediščine v besedi in sliki posredovala slovenski javnosti. Dr. Goja Bajagič Bregar deli kot mentorica svoje bogato znanje in izkušnje s številnimi posamezniki, izobraževalnimi in kulturnimi skupinami.

KANDIDATI, NOMINIRANI ZA VALVASORJEVE NAGRADE

20

NOMINIRANCI MUZEJ IN GALERIJE MESTA LJUBLJANE
za projekt *Emona 2000*,
avtorice osrednjih razstav: Marija Skočir,
dr. Irena Žmuc in dr. Bernarda Županek

V Muzeju in galerijah mesta Ljubljane so pripravili zares obsežen in raznolik program, v katerem sta glavno mesto in najvidnejši rezultat zavzeli dve razstavi:

Emona: mesto v imperiju in

fotografska razstava *Josef Koudelka: Sledi 1991–2012*.

Razstavo ob 2000-letnici izgradnje rimske Emone,

Emona: mesto v imperiju, so zasnovali v skladu z visoko obletnico tako, da govori o urbanosti ter o nastanku in življenju rimske predhodnice današnje Ljubljane.

Razstava *Emona: mesto v imperiju* je vsebinsko dvodelna.

Večji del za občasne razstave razpoložljivih prostorov

v 1. nadstropju Mestnega muzeja obsega »rimski«

del, del razstave, ki obiskovalca ponese v čas rimske

Emone. Fokus razstave *Emona: mesto v imperiju* je

mesto kot ključni element za delovanje obsežnega rimskega imperija, tako v upravno-administrativnem smislu kot v smislu imperialističnega orodja. Kolonija

Emona – povezana z drugimi mesti in prestolnico

Rimom – je bila del kolesja, ki je poganjalo rimski

imperij. Drugi sklop razstave *Emona: mesto v imperiju*

govori o recepcijah antike v Ljubljani od 17. stoletja.

Na razstavi so predstavljeni tudi številni predmeti, ki

jih javnost do zdaj še ni imela priložnosti videti, saj so

bili odkriti pri arheoloških izkopavanjih v Ljubljani v

zadnjem desetletju. Razstava *Emona: mesto v imperiju*

je močno spodbudila zanimanje obiskovalcev za

rimsko predhodnico Ljubljane, mesto Emono in njeno

dediščino. Dodaten presežek razstave je bil v tesni

povezanosti s projektom mesta Ljubljane *Emona 2000*

ter vključevanjem emonskih ostankov *in situ* v ogled

razstave.

POMORSKI MUZEJ SERGEJ MAŠERA PIRAN
za delovno skupino za razstavní projekt
*Marcel Blažina in umetnost ladijskega
modelarstva*

NOMINIRANCI Odkup ladijskih modelov znanega Primorca Marcela Blažine pomeni velik doprinos k ohranjanju spomina na pomorsko dediščino. Avtor je z urarsko natančno spretnostjo izdelanih ladijskih modelov delil usodo številnih slovenskih rojakov, ki so se iz tržaškega zaledja zaradi vojne, politične situacije in ne nazadnje – ljubezni preselili v slovensko Primorje. Kot razberemo iz kataloga, ki nam poda celovit zgodovinski okvir življenja znanega modelarja, je bil Marcel Blažina človek z neverjetnim talentom izdelovanja replik ladijskih modelov in še sedaj nam je lahko vsem, ki nam je tako ljuba pomorska zgodovina, žal, da nikoli ne bomo imeli priložnosti videti, po njegovih načrtih izdelanega, modela znamenitega Rexa.

Pomorski muzej Sergej Mašera v Piranu je na ogled postavil izdelke, ki jih je modelar imel za svoj najljubši konjiček.

V prenovljenih prostorih pritličja muzeja se obiskovalcu predstavi delček zgodovine, z namenom dokazati, da so tudi »majhni ljudje« del zgodovine. Ob očitno izraženi estetiki postavitve razstave, tiskanega dodatnega popularizacijskega materiala, se nam v najlepši luči prikažejo prav ladijski modeli mojstra modelarstva Marcela Blažine.

POSAVSKI MUZEJ BREŽICE

za stalno razstavo *Pod devetimi zastavami: Posavje 1900–1990*, avtorica: Vlasta Dejak

Stalna razstava *Pod devetimi zastavami: Posavje 1900–1990*

je zgodovinska razstava v Posavskem muzeju Brežice s

temeljitim in obširnim vpogledom v zgodovinska dogajanja

in dojemanja, občutenja in znanja posameznikov o Posavju,

obenem pa je umeščena v zgodovinsko preteklost današnje

Slovenije in Evrope. Gradivo je postavljeno kronološko in

v več tematskih sklopih, zajema vse občine, ki spadajo v

dediščinsko skrb Posavskega muzeja Brežice. Pomenljiv

naslov razstave vabi obiskovalce, da si pojasnijo, katere

zastave so plapolale v Posavju v 20. stoletju in kaj se je ob njih

dogajalo. Vsebinsko je poudarek razstave na narodnostnih

bojih v začetku 20. stoletja, prikazano je obdobje prve

svetovne vojne, družabno in društveno življenje v Posavju ter

gospodarstvo med obema vojnama. Osrednja tema razstave

je druga svetovna vojna in z njo povezano izgnanstvo,

NOMINIRANCI narodnoosvobodilni boj, povojna obnova in dogajanje vse do osamosvojitve Slovenije. Poleg bogatih spremljevalnih vsebin je avtorica Vlasta Dejak k razstavi pripravila tudi slikovno bogat vodnik (izdal Posavski muzej Brežice, 2014). Stalna razstava *Pod devetimi zastavami* je sad 34-letnega predanega strokovnega muzejskega dela in poglobljenega preučevanja avtorice Vlaste Dejak. Razstavo in vodnik je oblikovala Polona Zupančič, dipl. arhitektka, svetlobo je oblikoval Marjan Viskovič. Kakovostna in sodobno predstavljena razstava je tudi pomemben prispevek h kakovostni ponudbi Posavskega muzeja Brežice.

NARODNI MUZEJ SLOVENIJE za stalno postavitev *Muzej na arheološkem najdišču Ad Pirum*, projektna skupina: dr. Andreja Breznik, prof. dr. Peter Kos, Saša Rudolf s sodelavci

Stalna postavitev *Muzej na arheološkem najdišču Ad Pirum* je bila postavljena v okviru čezmejnega programa Italija–Slovenija (ESRR). Projekt je bil sofinanciran tudi s strani MK RS in Narodnega muzeja Slovenije. Spomenik na prostem s parkovno ureditvijo in muzejsko razstavo se nahaja na najdišču Podkraj – Arheološko najdišče Hrušica Ad Pirum, EŠD 535. Avtorji so se osredotočili na prezentacijo in interpretacijo arheološke preteklosti na osnovi sistematičnih raziskav, ki so jih opravljali že v preteklem obdobju. Že pred projektom je bila opravljena in objavljena obsežna študija T. Ulbert, J. Šašel, V. Pflaum in P. Kosa. Originalno gradivo pa hrani NMS. Posebno pomembna je raziskava, ki jo je opravil dr. Peter Kos. V luči novih spoznanj je bila opravljena nova analiza numizmatičnih najdb, katere rezultat je bila nova datacija trdnjave in obrambnega sistema. Analiza ostankov *Claustre Alpium lularum* je tudi postavila novo tezo o poteku omenjenega sistema. Rekonstrukcija arheološkega parka je izdelana na podlagi arheoloških raziskovanj, ki omogočajo večinoma tlorisno rekonstrukcijo (debelina zidov trdnjavskega obzidja in stolpov). Ker so bili zidovi obzidja in stolpov v času raziskovanj ohranjeni do največ 2 metrov višine, so bile rekonstrukcije videza obzidja in stolpov, njihova višina oziroma višina nadstropij v stolpih ter oblika oken v stolpih, izdelane na podlagi razmeroma dobro ohranjenih poznorimskih obrambnih struktur ob Donavi in današnji Avstriji. Avtorjem v pomoč so bile tudi skoraj v

NOMINIRANCI celoti ohranjene poznorimske vojaške trdnjave v severni Afriki. Pred realizacijo projekta je dr. Andreja Breznik opravila obsežno raziskavo arheoloških parkov v Evropi. Poseben poudarek je bil na upravljanju s parkom, rezultati raziskave pa so bili aplicirani v domače okolje. Saša Rudolf je opravila interdisciplinarno študijo s področja sodobne računalniške tehnologije in didaktike v muzejih, ki jih je uspešno aplicirala na vsebine, povezane z informacijskim kioskom in spletnimi aplikacijami. Uspešno izpeljan projekt je v veliki meri odsev omenjenih raziskav in dobrega timskega dela.

NARODNI MUZEJ SLOVENIJE za razstavo *Rimske zgodbe s stičišča svetov*, avtorska skupina: dr. Janka Istenič, mag. Gorazd Lemajič in Iztok Lemajič

Razstava *Rimske zgodbe s stičišča svetov* je nastala v okviru prireditve ob 2000-letnici rimskega cesarskega gradbenega napisa iz Ljubljane, ki je verjetno povezan z zaključkom gradnje obzidnega rimskega mesta Emone na levem bregu reke Ljubljanice. Razstava je prvi del nastajajoče nove stalne arheološke razstave v NMS. Namen razstave je z zgodbami, ki izhajajo iz eksponatov, obiskovalcem prikazati preteklost ozemlja Slovenije od prazgodovine do vključno srednjega veka. Razstavljenih je 1736 predmetov, ki so reprezentativen izbor iz bogatega fonda z rimsko dobo povezanega arheološkega gradiva, ki ga hrani Narodni muzej Slovenije. Razstavo dopolnjujejo predmeti, ki so začasno izposojeni iz Pokrajinskega muzeja Ptuj – Ormož in Vojnega muzeja Logatec. Med razstavljenimi predmeti so primerki, ki so izjemni tako v slovenskem kot tudi v mednarodnem merilu. Večina predstavljenih zgodb temelji na izsledkih raziskovalnega dela v zadnjih desetletjih. Velik del teh raziskav je prispevala avtorica razstave, ki pa je pritegnila tudi številne domače in tuje strokovnjake. Ena od odlik razstave je tesna povezava med razstavljenimi predmeti in zgodbami, ki iz njih izhajajo in so podane na panojih, z ambientalnimi postavitvami in šestimi kratkimi filmi, ki podrobneje obravnavajo izbrane teme. Na panojih so besedila, ki so zelo jedrnata, izjemno informativna in razumljiva tudi bralcu, ki nima predhodnega znanja. Dopolnjena so s fotografijami, nazornimi risbami in zemljevidi, ki zgodbe vpenjajo v čas in prostor. Estetsko in zelo učinkovito je podajanje podatkov o razstavljenih predmetih na posebej za to prirejenem dnu

vitrin; datacija predmetov in geografska lega najdišč sta prikazana grafično, s časovnim trakom in zemljevidom. Razstavo spremlja izčrpen in bogato ilustriran katalog v slovenskem jeziku, ki ga je napisala avtorica razstave, oblikoval pa Iztok Lemajič.

NARODNI MUZEJ SLOVENIJE za razstavo *Mumija in krokodil, Slovenci odkrivamo dežele ob Nilu*, avtorska skupina: mag. Tomislav Kajfež, mag. Miran Pflaum, dr. Marko Frelih in oblikovalka razstave Barbara Bogataj Kokalj

Kulturnozgodovinska razstava *Mumija in krokodil, Slovenci odkrivamo dežele ob Nilu*, Narodnega muzeja Slovenije je bila rezultat medinstitucionalnega in interdisciplinarnega povezovanja posameznikov in ustanov. Osnovni namen razstave je bila predstavitev strokovnega dela in znanstvenih dosežkov treh slovenskih osebnosti v družbi 19. stoletja: Antona Lavrina, Ignacija Knobleharja in Jožefa Švegla. Slovenski muzeji hranijo gradivo, ki so ga ti raziskovalci pošiljali v domovino iz dežel ob Nilu. Razstava je nastala na podlagi številnih raziskav in analiz tega gradiva. Večina staroegipčanskih predmetov je bila tako prvič bistveno egiptološko opredeljena in objavljena. S sodobnimi muzeološkimi pristopi so združili klasično muzejsko postavitve, avdiovizualno opremo, predstavitve in sodobno informacijsko tehnologijo. Koncept razstave je bil zasnovan tako, da je bila dostopna in razumljiva različnim skupinam obiskovalcev, prilagojena pa je bila tudi za ranljive skupine. Postavitev je dopolnil bogat pedagoški in andragoški spremljevalni program. Razstavo so vsebinsko dopolnili: razstavni katalog, vodnik po razstavi, otroški vodnik po razstavi, opremili pa so jo tudi z domiselnim promocijskim gradivom. Izdali so tudi tematsko prilagojen izbor spominkov.

MUZEJ NOVEJŠE ZGODOVINE SLOVENIJE za razstavo »*Take vojne si nismo predstavljali*«, avtor: mag. Marko Štepec

V vseevropsko obeleževanje stote obletnice začetka Velike vojne 1914–1918 v letu 2014 se je vključila tudi Slovenija. Že leta 2012 je slovenska vlada ustanovila Nacionalni odbor za

obeleževanje 100. obletnice 1. svetovne vojne, ki je različno spodbujal prizadevanja slovenske javnosti za ohranitev spomina na takratne dogodke.

V okviru teh dejavnosti je nastala tudi razstava *Take vojne si nismo predstavljali* avtorja mag. Marka Štepeca iz Muzeja novejše zgodovine Slovenije, ki se s 1. svetovno vojno iz muzejskega vidika ukvarja že dalj časa in je njene vsebine prispeval na več razstavah pred omenjeno. Marko Štepec se je pri nastajanju razstave povezal s številnimi zunanjimi sodelavci, med drugim tudi z Muzejem novejše zgodovine Celje in Tolminskim muzejem.

V primerjavi z drugimi evropskimi razstavami mag. Marko Štepec s svojo razstavo izstopa po izpovednosti, v metodološkem pogledu pa po inovativnem pristopu k raziskovanju in pripovedovanju zgodovine, kar zmore izključno dober poznavalec tematike. Skozi pripovedi trinajstih posameznikov, ki so različno doživljali vojno, mu je uspelo izjemno učinkovito nagovoriti obiskovalca, da uspe z ogledom razstave spoznati preživetveno moč človeka in rušilno moč vojne.

Ob razstavi je izšel kakovosten katalog v slovenskem in angleškem jeziku, posnel pa je tudi dokumentarni film *Slovenci in 1. svetovna vojna 1914–1918*, ki je bil predvajan na RTV Slovenija.

MUZEJ NOVEJŠE ZGODOVINE CELJE za stalno razstavo *Brlog igrač*, avtorska skupina: mag. Tanja Roženberger, Bronica Gologranc Zakonjšek, Jožica Trateški

Razstava *Brlog igrač* je bila zasnovana v letu 2013, ko je k projektu pristopila tudi Slovenska fundacija za Unicef. V razstavo so vključene raznovrstne igrače iz domačega okolja in sveta ter predstavitev otrokovih pravic in dolžnosti, ki naj bi slehernemu otroku zagotavljale zdravo otroštvo in možnosti za uspešen osebnostni razvoj. Muzej je skupaj s Slovensko fundacijo za Unicef razvil tudi didaktično igro *Spomin*, kjer v duetu nastopata otrokova pravica in dolžnost. V spremljevalne programe muzeja so vključene tudi druge vsebine, ki nagovarjajo slovensko družbo in državo za zdrav razvoj otrok.

Otroški muzej Hermanov brlog ima tudi Unicefovo varno točko, kjer nudijo otrokom trenutno zaščito, pomoč ali le nasvet v stiski.

Ocenjevalni kriteriji

1. *Konceptualna enotnost projekta (vsebinska, prostorska, oblikovna in sporočilna)*
2. *Skrb za razstavne eksponate s konservatorskega in muzeografskega stališča*
3. *Stopnja interpretativnosti in kontekstualnosti razstavnih vsebin in vloga muzejskega predmeta kot temeljnega akterja muzejskih postavitev*
4. *Usklajenost razstavnega sporočila z oblikovalskim konceptom*
5. *Uravnovešenost znanstvene raziskave in študije družbenih potreb in pričakovanj javnosti*
6. *Stopnja interdisciplinarnosti in povezovalnosti raziskovalnih, dediščinskih in drugih ustanov in posameznikov*
7. *Obstoj treh najpomembnejših publikacij: kataloga, vodnika, zloženke (njihova interpretativna vsebina in usklajenost oblikovanja z razstavnim oblikovanjem)*
8. *Dostopnost (fizična, intelektualna ...)*
9. *Družbena aktualnost in angažiranost predstavljene teme*
10. *Stopnja vključenosti ranljivih javnosti in družbena empatija*
11. *Vključevanje sodobne informacijsko-komunikacijske tehnologije in njena smiselna raba*
12. *Učinek na družbeno okolje (družbeni, politični, ekonomski)*

Foto: Jože Podpečnik

Komisija za podeljevanje Valvasorjevih nagrad, priznanj in diplom (od leve proti desni):

mag. Tita Porenta, muzejska svetovalka
 dr. Flavio Bonin, muzejski svetovalec
 mag. Milena Koren Božiček, muzejska svetnica
 mag. Marjetka Balkovec Debevec, muzejska svetnica
 dr. Marjeta Mikuž, muzejska svetnica
 mag. Nataša Kolar, muzejska svetovalka
 mag. Darko Knez, muzejski svetovalec, predsednik komisije

- Izdalo in založilo:
- *Slovensko muzejsko društvo*
- Zanj:
- *Verena Štekar-Vidic, predsednica SMD*
- Besedila:
- *Marjetka Balkovec Debevec, Flavio Bonin, Darko Knez,*
- *Nataša Kolar, Milena Koren Božiček, Marjeta Mikuž,*
- *Tita Porenta*
- Urednica:
- *Tita Porenta*
- Lektoriranje:
- *Špela Baloh*
- Oblikovanje:
- *Počivašek, d. o. o.*
- Tisk:
- *Medium, d. o. o.*
- Naklada:
- *200 izvodov*
- Izdajo je omogočilo:
- *Ministrstvo RS za kulturo*
- *Ljubljana, maj 2015*

